

læger. Der har vi de almindelig praktiserende læger, og dem er der flere af, end der er embedslæger. Der er faktisk så mange praktiserende læger i hver eneste kommune, at det skulle undre mig, om der var ét eneste sted i Danmark, hvor der ikke er praktiserende læger nok til, at de kunne have et plejehjem hver.

Så ville den praktiserende læge have muligheden for med jævne mellemrum at besøge plejehjemmet og se, om det nu også går, som det skal rent sundhedsfagligt. Men at sikre sig, at plejehjemmet kører ordentligt, og at kommunens ældre trives og har det godt, er en ren borgmesteropgave. Og hvis der er borgmestre ude i landet, der ikke forstår at administrere den opgave, så er mit råd til vælgerne: Vælg en anden borgmester. Det er det, der er løsningen.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Birthe Skaarup.

Birthe Skaarup (DF):

Det er da udmærket, tror jeg, at vi har fået den debat her i dag. Og jeg kan høre fra alle partier, at det er noget, der skal gøres noget ved. Selv fra regeringen kan jeg høre, at man må ind og kigge på det her område. Sådan har jeg i hvert fald opfattet det.

Det, jeg vil advare endnu en gang imod, er, at man laver nogle bureaukratiske regler, således at man ikke opnår det, man skulle opnå. Og det, man skulle opnå, som vi har sagt flere gange her fra talerstolen, er at gå ud uanmeldt og kigge på plejehjemmene. Det er jo det, der har vist sig at give nogle resultater. Det er jo det, embedslæge Kate Runge har høstet så stor erfaring ved: Det at kunne gå ud og pege på nogle ting, uden at der er sendt bud efter hende. Og det er det, der skal til.

Jeg vil så sige, at jeg synes, det er en udmærket idé, at man også laver nogle nævn af nogle personer på nogle plejehjem, hvor der eksempelvis er en pårørende med, hvor der er en politiker og eksempelvis en fra kommunen og så nogle af de frie fugle, dem, der har virkelig indsigt i, hvad det er, der er godt for de ældre. Det synes vi er en god idé.

Der er så nogle, der siger, at embedslægerne har så rigeligt at lave. Men embedslægerne har jo netop fået frataget nogle opgaver her i den senere tid, og derfor var det da udmærket, at de

gik ind igen og optog disse uvildige plejehjemsbesøg, som der er behov for.

Nu må vi så se, hvad der sker i udvalget, men det er da helt klart, at flere af ordførerne har været inde og påpeget problemerne, og jeg takker fru Tove Videbæk, der var helt afklaret i denne her sag: At embedslægerne skal ind, og at forslaget her fra Dansk Folkeparti var et helt rigtigt forslag.

Men vi glæder os da til en udvalgsbehandling, og for os er det soleklart, at der er behov for en forbedret indsats, nemlig at embedslægeinstitutionen går ind igen på disse uvildige, men regelmæssige og uanmeldte tilsyn som en uafhængig instans. Det skal være sådan, at det er betryggende for de svageste ældre, at det ikke overlades til kommunerne at føre tilsyn med noget, som de faktisk selv bestemmer indholdet af.

Og endnu en gang vil jeg advare mod, at det er de praktiserende læger. Ikke fordi vi har noget imod praktiserende læger, men det skal altså være nogle, der ikke har deres daglige gang på et plejehjem.

Men tak for modtagelsen, for jeg kan høre mellem linjerne, at forslaget her har en vis effekt. Sådan har vi i Dansk Folkeparti i hvert fald opfattet det.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 184: Forslag til lov om ændring af musikloven. (Rytmiske spillesteder).

Af kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen). (Fremsat 2/2 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Hansen (S):

Dette lovforslag er et af de mange gode resultater af de forhandlinger, der i december blev ført om årets finanslov.

Jeg synes, der er god grund til at takke de partier, der står bag denne del af finansloven. Flere partier står bag. Det synes jeg, der er grund til at notere med tilfredshed og glæde. Men jeg synes også godt – det er måske lidt utraditionelt – jeg kunne have lyst til her at nævne ét folketingsmedlem, som er den, der har sørget for at holde fast i denne sag mere end nogen anden. Det er hr. Ole Sohn, og det synes jeg skal markeres her. Mange andre har set på den positive indsats med overordentlig, overordentlig stor sympati. Men det skal siges.

Loven er blevet til efter et meget fornemt forarbejde i Statens Musikråd, og – vil jeg gerne sige – også fra den side er der en utrættelig og meget fremragende indsats. Der synes jeg også, der er et par navne, der skal nævnes, nemlig Charlotte Halberg og Kasper Holten, der, med deres medlemskab af Musikrådet og den indsats de i øvrigt stod bag, var med til at bringe denne sag så langt frem, som de gjorde.

Dertil kommer et meget stærkt ønske fra en række kommuner landet over om at få gennemført en lovgivning på dette område, som ville kunne fremme den rytmiske musik i Danmark. Så der har altså både fra det professionelle, fra det politiske og fra det kommunale led været en samlet kraftig opbakning bag dette lovforslags idé og indhold.

Loven er en rigtig gulerodslov, og det er ikke så ringe.

Forði statslige midler udløses jo nemlig kun under forudsætning af tilsvarende kommunale bevillinger. Dermed vil loven gøre flere offentlige kroner til kulturkroner, og da kulturkroner jo som bekendt er de bedste, vi har, helt uanset diskussionen om euroen, så er dette altså en god lov og en god struktur, når det drejer sig om bevillingssiden.

Når dertil kommer, at den rytmiske musik, også den, der fremføres i provinsen, i kraft af denne lov vil kravle nogle trin op ad rangstigen i forhold til den klassiske musik, så har man her hovedargumenterne for, hvorfor Socialdemokratiet uforbeholdent og med stor glæde støtter kulturministerens udmærkede lovforslag.

Lovforslaget imødekommer ikke på alle måder Musikrådets oprindelige forslag, men der er

taget fat i den rigtige ende, og godt begyndt kan godt betyde, at vi en dag får tilendebragt det samlede projekt.

Poul Nødgaard (DF):

Tak til Venstre og De Konservative, fordi jeg lige måtte smutte foran.

I Dansk Folkeparti er vi skeptiske over for en udvidelse af musikloven fra 1994, hvor bl.a. musikskoler er omtalt, og som da fik velordnede økonomiske forhold til glæde for både børn og unge. Det foreliggende lovforslag lægger op til en ny § 3, g, i førortaltale lov fra 1994, således at de rytmiske spillesteder for alvor kommer med ind i det offentlige tilskudssystem.

Det, der støder Dansk Folkeparti mest, er, at de 29,5 millioner statslige kroner kun udløses, såfremt amter og kommuner yder et tilskud af mindst samme størrelse som staten. Derved – som vi læser lovforslaget – så bliver det pludselig til, at det offentlige nu skal lægge ca. 60 mio. kr., og det er trods alt penge, der kommer fra skatteyderne, hvad enten det er stat, amter eller kommuner.

Nu er rytmisk musik et bredt begreb, og når det er sagt, skal det også nævnes, at mange af dem, der udfører den rytmiske musik, tjener ganske godt derved. Det rejser hele spørgsmålet om, hvorvidt der rent faktisk er behov for offentlige penge til rytmisk musik. Om det i virkeligheden ikke er noget, der kunne køre af sig selv økonomisk med de mange midler, der er inde i den rytmiske musik, for det er der rent faktisk.

Vi må ikke glemme, at landet har store uløste sociale problemer. Tænk bare på de dårlige forhold, der bydes f.eks. de sindslidende, der år efter år lever på flersengsstuer på institutioner landet over. Noget lignende sagde jeg i en ordførertale tidligere på dagen. Var det ikke værd at bevilge nogle af alle de mange offentlige kroner, vi taler om her, til at løse disse ulykkelige menneskers situation?

Vi er i Dansk Folkeparti ikke spor imod kultur af nogen art, men det var måske en idé, netop når vi taler om det her, at lade den musiklov, der blev lavet i 1994, køre, som den er. Jeg ved godt, der gives nogle tilskud også i øjeblikket til den rytmiske musik, men det, man vil have nu, er trods alt at få det cementeret.

Jeg synes også stadig væk, vi savner et svar. Der er de mange meget professionelle folk, der er med i den rytmiske musik, men hvor trækker man strengen mellem, at de hæver penge til de

her ting, rytmisk musik, og at de udfører deres musik for betalte kroner. Jeg synes, det er lidt vanskeligt det her. Vi synes ikke rigtig i Dansk Folkeparti om det foreliggende lovforslag.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne spørge, om hr. Poul Nødgaard ikke er opmærksom på, at nogle af de kunstnere, som er godt ved muffen – det er der nogle kunstnere, der er – faktisk er så godt ved muffen, at de er i stand til at lave et kvalitetsprodukt, som andre gider høre på uden for landets grænser, og at vi faktisk er ved at komme i en situation, hvor dansk musik er blevet en fantastisk eksportvare, som giver samfundet over 1 mia. kr. i indtægter ved salg af musik i udlandet.

Det vil sige, at det er en fantastisk økonomisk fordel for samfundet, der kan være med til at hjælpe de socialt dårligt stillede, de ældre, de svage og de syge, fordi vi har støttet den rytmiske musik. Loven her er jo fødekæden, der giver talenter, og ud af de mange talenter er der nogle enkelte stjerner, som bliver en god erhvervsindtægt for samfundet. Det synes jeg man skal være opmærksom på.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Hr. Poul Nødgaard sagde: »de mange midler, der er inde i den rytmisk musik, for det er der rent faktisk«. Jeg vil godt spørge hr. Poul Nødgaard om, hvor mange penge det egentlig er, der er inde i rytmisk musik. Hvad er det for en dokumentation, vi kan få på, hvor mange penge der er derinde?

Eller er vi igen ude i de sædvanlige udokumenterede påstande, vi får fra Dansk Folkeparti i tide og utide her i salen fra Tingets talerstol, også jf. den tidligere debat i dag? Hvor mange penge er der i rytmisk musik, som staten dækker?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg ved ikke, hvad hr. Svane mener med spørgsmålet, men det er jo reelt besvaret med det, hr. Ole Sohn sagde. Han sagde, at den rytmiske musik har en sådan standard og størrelse, at den er i stand til at hjembringe noget med milliardbeløb i indtægter til Danmark. Jeg mener, det var det, hr. Ole Sohn sagde. Er det det, hr. Svane vil have svar på? Jeg er ikke rigtig

klar over, hvad spørgsmålet egentlig gik ud på. Men netop det, hr. Sohn sagde, er det bedste bevis på, at der måske ikke er det store behov for store offentlige midler til den rytmiske musik, for den er jo en stat i staten. Og hvem siger, at man, når der er så store penge inde i den rytmiske musik, så i så høj grad som her skal have; 30 mio. kr. skal man have af den danske stat, og derudover får man ikke de 30 mio. kr., medmindre amter og kommuner vil udløse et lignende beløb. Og det ved jeg så ikke, det kan være forskelligt fra amt til amt og fra kommune til kommune, i hvilken udstrækning man vil støtte det.

Men jeg havde godt på fornemmelsen, da jeg holdt det her indlæg, at man så ligesom bliver slået i hartkorn med at være kulturfjendsk. Det er ikke det, der er tale om. Der er bare tale om, at der er noget, der godt kan gro af sig selv kulturelt set, og der mener jeg, at vi er ved sådan et område her. Jeg holder også selv meget af rytmisk musik, men jeg mener, der er visse ting, der kan klare sig, og så vil jeg hellere bruge de penge på nogle andre områder. Det er det, jeg i al ydmyghed og beskedenhed har fremført her.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg vil godt bede hr. Poul Nødgaard om at fortælle os, hvad det er, Dansk Folkeparti mener, når man siger: »de mange midler, der er inde i den rytmiske musik, for det er der rent faktisk«. Det er et citat fra ordførertalen. Jeg vil bare gerne forstå, hvad det er for midler, der tænkes på fra Dansk Folkepartis side. Er det offentlige midler, eller er det den musikindustri's egne skabte midler, der tænkes på? For hvis der er tale om det sidste, så kan det da ikke genere nogen, at vi søger at udnytte det fantastiske kraftpotentiale, der er i dansk rytmisk musik med den internationale bevågenhed, der er skabt over de seneste 10-20 år, til at kunne lave yderligere indtægter til staten.

Man kan da også opfatte det her som en vis form for erhvervsfremmestøtte, og det har Dansk Folkeparti vel ikke noget imod.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg tror, at det er vigtigt, at man skelner mellem lovforslaget her, som hører under Kulturministeriet, og erhvervspolitikken, for det, der ligger i lovforslaget her, er jo, at man kan understøtte den underskov, de mange nye talenter, som

ikke er blevet stjerner, men hvorudaf der kan vokse nogle stjerner. Og når de så bliver stjerner, så kan man sige, at så går de over i Erhvervsministeriets område og giver eksportindtægt og indtægter til samfundet, men jeg synes, det er vigtigt at have den forståelse. Jeg forstår ikke, at hr. Poul Nødgaard ikke kan se, at vi hjælper på samme måde, som vi også hjælper andre dele af samfundet, for at få noget til gro bedre og give indtægter til samfundet, som vi så alle sammen kan få fælles gavn af til at styrke den sociale velfærd.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Det næste, vi skal høre, er vel, at der blandt de udøvende rytmiske musikere også er folk, der ikke har opnået dansk statsborgerskab eller engang har kørt uden cykelhjelm eller andet alvorligt. Det bliver vel så den næste variant.

Men jeg vil gerne sige noget i anledning af hr. Nødgaards ræsonnementer her om de store indtægter, som den rytmiske eksport giver til den danske stat. Der sluttede hr. Nødgaard, så vidt jeg kunne høre det, med at sige, at så er der så mange penge i systemet, og så er der jo ingen grund til, at vi går ind og hjælper. Vil det sige, at hr. Nødgaard forestiller sig et forslag, hvor de, der altså har nogle større indtægter, deler dem med dem, der har nogle mindre, og skal der en lovgivning til, og hvilke procenter skal man bruge. Jeg vil gerne høre, hvordan hr. Nødgaard vil virkeliggøre endnu en af de smarte bemærkninger?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg synes slet ikke, der er nogen grund til at blive så ophidset i kultureliten her i Folketinget. Den eneste, der tager det rimelig roligt, er hr. Ole Sohn, og det er da flot. Det er også ham, der går utrolig meget ind for det. Han tager det da på en afslappet måde. Om det vanvid, som hr. Søren Hansen kommer med om både det ene og det andet og det tredje, vil jeg godt sige: Jeg gider ikke engang kommentere det. Jeg synes, det er helt under bæltstedet her fra Folketingets talerstol. Det vil jeg gerne have lov at sige til hr. Søren Hansen. Så med disse ord går jeg ned af talerstolen igen.

Og jeg vil stadig væk fastholde: De 60 mio. offentlige kroner kunne være brugt til noget andet, og det er da et ærligt synspunkt at have. Det må man ikke have lov at have. Hvis ikke

man mener det samme, som kultureliten herinde, så er man yt, og så får man simpelt hen et spark over hoften. Det er helt urimeligt.

Jeg synes, det er dejligt, når noget kan gro af sig selv, og det mener jeg godt den rytmiske musik kan. Og når der netop, som hr. Ole Sohn siger, er milliardindtægter i den, så kunne de med de store indtægter måske godt ofre noget på yderligere at dygtiggøre andre, således at de, der har den store overskud på den rytmiske musik, også på forskellig vis støttede yngre kræfter inden for den rytmiske musik. Men det er et fyord at sige her fra talerstolen.

Formanden:

Hr. Henrik Svane, sidste omgang.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jamen jeg vil bare bede hr. Poul Nødgaard om at svare mig, for jeg synes ikke, at jeg har været med til at piske nogen stemning op. Jeg vil gerne bede om svar på mit spørgsmål, eller skal jeg forvente, at det er ligesom under det for- forrige dagsordenspunkt: at hr. Kristian Thulesen Dahl nu skal komme og rage kastanierne ud af ilden?

Kan vi ikke godt få et svar på: Hvad mente Dansk Folkepartis ordfører med det, han sagde om de mange midler, der er i den rytmiske musik – det er der faktisk – men hvad er det for midler, der tænkes på? Det synes jeg da er væsentligt for os at vide noget om. Vi er jo alle vidende om, at der er en form for musikindustri, som også skæpper godt i statskassen, fordi dansk musik har stor international bevågenhed. Det synes jeg vi kan glæde os over alle sammen. Det tror jeg også Dansk Folkeparti glæder sig over.

Jeg vil da gerne vide lidt om, hvad der vil afholde Dansk Folkeparti fra at gå med ind i det her og i den her tænkning: at give yderligere mulighed for, at dansk rytmisk musik ikke alene nationalt, men især internationalt kan være med til at udvikle sig, sådan så den kan skabe større opmærksomhed om den danske kultur i udlandet. Det har vi da fornemmelsen af alle sammen i Folketinget er en mærkesag for Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Måske er der alligevel håb et eller andet sted, når hr. Nødgaard nu føler det som et spark, var det over hoften, når han bliver mødt med sine

egne argumenter fra debatten for to dagsordenspunkter siden. Hvis det skal være et spark over hoften, så tror jeg, at der trods alt stadig væk er et håb.

Jeg vil gerne efterlyse et svar på hr. Nødgaards egen lidt snørklede konstruktion: at der var så mange penge i systemet, så mange eksportindtægter, at de skulle kunne komme den første del af fødekæden til gavn. Hvordan forestiller hr. Poul Nødgaard sig nærmere det arrangement praktiseret?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg har sådan set svaret på det to, tre gange, men når man gerne vil have mig til at gøre det en gang til, gør jeg det.

Når hr. Ole Sohn oplyser, at det er en milliardindtægt – nu tror jeg nok, at det er et lidt højt tal, jeg tror nok, hr. Ole Sohn vil have lov til at revidere det lidt; jeg er ikke sikker på, at det er milliardindtægter, der ligger i den rytmiske musik, men vi siger, at det er et eller andet højt, højt beløb, måske et trecifret millionbeløb – var der så noget i vejen for, at de, der er i stand til at frembringe så mange indtægter, også på forskellig vis sørgede for, at der kom en ny grundstamme inden for den rytmiske musik?

Tænk på et firma i Danmark som Mærsk McKinney Møller, tænk, hvad det giver af forskellige tilskud til alverdens ting for at holde den danske kultur og en lang række andre ting i god stand. Prøv at se på Flensborghus nede i det gode Flensborg, som bliver moderniseret efter alle kunstens regler takket være, at der er midler, der gives til sådan nogle ting.

Det burde Socialdemokratiet gøre en større indsats for at få igennem.

Ester Larsen (V):

Venstre kan tilslutte sig, at der gøres en ekstra indsats for den rytmiske musik. Allerede da vi debatterede de rytmiske spillesteder den 12. januar 1999, tilkendegav vi, at vi var positivt indstillede over for initiativet. Umiddelbart efter måtte vi dog advare mod, at man fra SF's side ville haste et beslutningsforslag igennem.

Nu er vi imidlertid lidt skuffede over, at ministeren ikke selv tog hånd om opgaven og ikke selv sikrede den nødvendige økonomi i regeringens udspil til finanslov.

Jeg vil gerne understrege, at det jo ikke kun er staten repræsenteret ved Statens Musikråd,

der skal yde et bidrag til spillestederne, også kommunerne og amterne skal aktivt med. Og vi vil gerne ved denne lejlighed tilkendegive, at vi opfordrer til at inddrage kommunerne og amterne i hele det forberedende arbejde. Jeg tænker her også på koordinering og på regelsæt. Det er vigtigt, at den rytmiske musik oplever en helhed i projekterne.

Jeg vil godt ved denne lejlighed rose Statens Musikråd for et godt og gedigent stykke forarbejde. Jeg tror, at dette materiale er en afgørende årsag til, at vi har et gennemarbejdet forslag liggende foran os i dag.

Der er rundtomkring i kommunerne gjort et stort stykke arbejde for at udbygge og videreudvikle musikskolerne. Det er godt. Det medfører så også, at vi i endnu højere grad har brug for, at der gøres en særlig indsats på området vedrørende spillesteder.

Venstre vil gå aktivt ind i udvalgsarbejdet. Vi vil særlig rette fokus mod, at der ikke i kølvandet på lovgivningen udvikler sig et bureaukratisk regelsæt, men derimod et enkelt og overskueligt sæt regler til gavn for den rytmiske musik.

Brian Mikkelsen (KF):

Den rytmiske musik har brug for anstændige vilkår på lige fod med alle andre selvstændige kulturarter, og med det fremsatte forslag fra regeringen har den rytmiske musik mulighed for at få de samme spilleregler og økonomiske støtte som den etablerede finkultur. Med det her lovforslag er vi således endelig på vej mod den statsanerkendelse, som den rytmiske musikbranche har sukket efter i årevis.

Der har været behov for en spillestedtslovgivning, der tager udgangspunkt i den rytmiske musiks behov, og som medvirker til at sikre de danske musikere inden for den rytmiske musik. Vi ser således gerne, at der etableres langsigtede støtteordninger, der kan være med til at sikre høj kvalitet, flere arrangementer og ro til den enkelte musiker til at udvikle sig.

Når man i lovforslaget retter den umiddelbare økonomiske støtte mod spillestederne, så bunder det jo i branchens egenart. Det er meget vigtigt, at man er sig bevidst, at den rytmiske musik vokser ud af spillestederne. Det er her, udviklingen sker, og her talenterne findes, hvorimod f.eks. jazz og klassisk musik udspringer fra statsbetalte uddannelsessteder.

At man arbejder med en todeling af tilskudsordningen finder vi egentlig ganske naturlig. På

denne måde opnår man på den ene side en bred støtte til de udformende kunstnere i form af honorarstøtte, mens man på den anden side støtter udvalgte regionale spillesteder for dermed at skabe kraftcentre, hvorfra udviklingen og fornyelsen i musikken kan udgå. På denne måde får man, om jeg så må sige, både støttet bredden og eliten, og som i sportens verden, så er begge dele jo nødvendige, hvis man ønsker at skabe de bedste muligheder for udvikling, kvalitet og international klasse.

På baggrund af de positive resultater fra den hidtidige forsøgsordning kan vi fra konservativ side fuldt ud støtte, at den kommende ordning administreres af Statens Musikråd. Rådet har hidtil formået at skabe rammer, der har været forholdsvis enkle at administrere og håndtere, og det er af stor betydning, at ordningen medfører så lidt bureaukrati og papirusseri som muligt.

I Det Konservative Folkeparti støtter vi fuldt ud, at spillestederne endelig får deres berettigede plads på finansloven i lighed med andre selvstændige kunstarter, og vi er tilfredse med den altgivende støtteordning.

Jeg vil samtidig også benytte lejligheden til at give en cadeau til SF for den store indsats i forbindelse med lovgivningen, til kulturministeren, til Statens Musikråd og til de utrættelige spillestedsmedlemmer, som har kæmpet for denne her løsning. Jeg synes godt, at man kan ønske tillykke med den. Jeg synes, det er blevet en tilfredsstillende lov, som alle kan være tilfredse med.

Ole Sohn (SF):

Historien om spillestedsloven minder på mange måder om eventyret om Den Grimme Ælling, som også i en lang periode var ugleset og aldrig fik den anerkendelse, som andre fik. Den gik meget igennem, den måtte igennem meget nød og genvordigheder, indtil den en sommerdag så sig selv i vandspejlet og opdagede, at den ikke længere var sådan en grå, kluntet fugl, som så styg ud, men nu var en smuk hvid svane. Og glad blev den selvfølgelig, da børnene i haven sagde til den: Se, der er kommet en ny svane. Og så kaldte de på deres forældre og sagde: Den nye svane er den smukkeste.

Sådan tror jeg også, man kan sige om den rytmiske musik, forstået på den måde, at den rytmiske musik nu med loven her bliver anerkendt på lige fod med andre kunstarter, med

litteraturen, med filmen og den klassiske musik. Det synes jeg er flot at vi har fået igennem med spillestedsloven, og jeg synes bestemt, som også andre har gjort opmærksom på, at vi skylder musikmiljøet og ikke mindst Statens Musikråd, som har trukket i og samlet trådene til det oplæg, som danner grundlag for det lovforslag, som kulturministeren nu har fremsat, en tak.

Jeg er glad for, at der er en markant opbakning til den rytmiske musik, fordi vi med spillestedsloven får den anerkendelse, som jeg mener er rimelig, og som også er med til at sikre, at vi kan modvirke meget af den udenlandske musik, som kommer via den elektroniske formidling, og fremme den levende musik.

Jeg synes også, at spillestedsloven skal ses som en naturlig konsekvens af den store succes, det har været at etablere et velfungerende uddannelsessystem for rytmisk musik via musikskolerne, de musikalske grundkurser og konservatorierne, og en spillestedslov vil også være en støtte til de mange højt kvalificerede danske musikere og sikre dem nogle bedre arbejdsvilkår og bedre udviklingsmuligheder, hvilket igen bidrager til, at dansk levende musik udvikler sig og dermed styrker Danmarks placering i det internationale musikliv.

Og så som en krølle på halen vil jeg da også tro, at erhvervsministeren og ikke mindst skatteministeren og vel også i nødens stund finansministeren vil glæde sig over, at den investering, som vi via kulturområdet nu bidrager til, kommer tilfod tilbage til glæde for samfundet som sådan.

Jeg tror også, at der er mange ude omkring i det ganske land både på spillestederne og blandt folk, som deltager som publikum i den rytmiske musik – og måske ikke mindst deres forældre – som er glade for, at vi nu også kan fremme den levende danske musik, den rytmiske musik, uden at spillestederne i samme grad er afhængige af bardrift, som tilfældet har været tidligere.

Så med de bemærkninger vil jeg af naturlige grunde måske fremkomme med en meget uforbeholden støtte til lovforslaget. Der kan være nogle små krøller i forbindelse med de høringsvar, der er kommet, men det kan kun være noget, som kan være med til at gøre spillestedsloven bedre, og for nu også at slutte i eventyrets sprog, ja, så var det jo sådan, den grimme ælling sluttede: Så megen lykke drømte jeg ikke om, da jeg var den grimme ælling.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Det var smukt.

Hr. Søren Hansen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Ja, nu hvor debatten er ved at komme tilbage på et sagligt grundlag, så vil jeg gerne i anledning af de bemærkninger, der er faldet ikke mindst senest her fra hr. Ole Sohn om sammenhængen mellem indtægter, eksportindtægter osv., som kunstlivet og kulturlivet kaster af sig, og støtte, advare lidt mod den sammenligning, for den er farlig. Der er områder, hvor man ikke har sådanne indtægter, og hvad så med dem?

I øvrigt er det i den her sammenhæng afgørende, at kunsten og kulturen i sig selv er en nødvendighed, hvad enten der er indtægter fra det ene, fra det andet eller fra det tredje sted.

Jeg vil gerne spørge, for jeg forstår, man skal stille et spørgsmål, om hr. Ole Sohn ikke er enig i denne udlægning af teksten.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Det får vi svar på nu. Hr. Ole Sohn.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jo, det er jeg fuldstændig enig i, men en gang imellem kan ens forskellige kasketter godt føre til forvirring. Nu er jeg også erhvervspolitisk ordfører, så derfor kan jeg også godt se en mulighed dér.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Søren Hansen i, at kulturpolitik og kunsten skal måles for sig selv. Det skal ikke sættes op som et spørgsmål om, hvorvidt det kan betale sig. Men omvendt kan man jo også sige, at vi får nogle gode argumenter, for her er et område, hvor der er nogle afledte, positive økonomiske effekter, som gør, at vi også med rette kan komme til Finansministeriet i forbindelse med finanslovforhandlingen og sige, at det også er vigtigt, at vi understøtter eksempelvis billedkunsten, som er en fryd for øjet, men som ikke har de samme muligheder osv., osv.

Men det er klart, at kultur og kunst har en selvstændig værdi, og det er sådan, den skal betragtes.

Henrik Svane (RV):

Vi kan være stolte af den danske rytmiske musikscene, og her vil jeg ved indledningen af min ordførertale også takke for den store ihærdig-

hed, som de rytmiske folk har gjort, for at vi i Folketinget nu virkelig tager os sammen og skaber en ordentlig lovgivning for de rytmiske spillesteder.

Spillestederne udvikler sig i en retning, hvor kvaliteten prioriteres frem for kvantiteten, og den danske professionelle rytmiske musikscene gør det godt. Derfor er det glædeligt, at det fremsatte lovforslag støtter den gode udvikling, som den professionelle rytmiske musikscene befinder sig i, og at staten derved er med til at fremme udviklingen og ikke omvendt bremser den.

Formålet med at fremsætte lovforslaget er at hæve kvaliteten samt at forbedre mulighederne for en fortsat udvikling af den rytmiske musikscene til glæde og gavn for såvel musikere som publikum.

I Det Radikale Venstre anser vi det for et vigtigt udgangspunkt, at kommuner og amtskommuner i tæt samarbejde med Statens Musikråd kan være med til at udvikle den rytmiske musik og dens muligheder, fordi støtten både bundet i et frivilligt engagement for kommuner og amtskommuner og i, at den statslige musikfaglige vurdering for tildeling af midler søges foretaget gennem Statens Musikråd.

Det fremsatte lovforslag skal endvidere ses i lyset af målsætningen om at skabe en sammenhængende løsning for det professionelle rytmiske musikmiljø. Derfor er det i god overensstemmelse med radikale traditioner om styrkelse af både den populære og den brede rytmiske musikscene, men især det, at lovforslaget åbner for støtte til spillesteder med et mindre aktivitetsniveau, med en mindre præsentation af den professionelle rytmiske musik.

Eftersom det ifølge lovforslaget vil være op til Statens Musikråd at fastsætte, hvilke spillesteder der får status som regionalt spillested, vil man hermed kunne gavne en sund konkurrence mellem spillestederne og forbedre kvaliteten af den rytmiske musik.

Dette lovforslag skal ses som led i den opgave, det er at rydde op i et hav af forskellige støtteordninger samt den uensartethed, der har været i prioriteringen af graden af støtte mellem forskellige kommuner og amtskommuner. Det har medført en art regional skævvridning, som har belastet den professionelle rytmiske musikscene. Ved i stigende grad at lægge dette ansvar over på Statens Musikråd sikrer vi den faglige kompetence, når midlerne skal tildeles.

Dette lovforslag er derfor i god tråd med CASA-rapporten, hvori det anbefales, at der skal sættes på de gode spillesteder, altså på spillesteder, der prioriterer en præsentation af den rytmiske musik ud fra kunstneriske og kvalitative kriterier.

Dette lovforslag skal endvidere ses i forlængelse af det forsøg, som Statens Musikråd iværksatte med regionale spillesteder – et forsøg, der fandt en entydig opbakning i både kommuner og amtskommuner. Det er derfor naturligt, at det fremsatte lovforslag bygger på rådets erfaringer opgjort i rapporten »Forslag til spillestedelseslovgivning« anno 1998.

Det er vigtigt for Det Radikale Venstre at understrege, at kommuner og amtskommuner ikke vil blive ramt økonomisk af det fremsatte lovforslag og altså ikke vil blive pålagt udgifter på baggrund af det fremsatte lovforslag. Et tilsagn om støtte til et givet spillested fra en kommune eller amtskommune kan udløse et statsligt tilskud, som er tildelt det givne spillested efter en kvalitativ musikfaglig vurdering fra Statens Musikråd. Der er altså tale om et frivilligt samarbejde mellem kommuner og amtskommuner og stat, og derfor vil det stadig være den enkelte kommunalbestyrelse eller den enkelte amtsråd, der afgør, hvorvidt der skal ydes støtte til et rytmisk spillested.

Det Radikale Venstre ser med vedtagelsen af det fremsatte lovforslag gode fremtidsperspektiver for de danske rytmiske spillesteder, og at den derigennem stigende kvalitet af den rytmiske musik vil bidrage til, at Danmark vil kunne tage et stort skridt fremad for fortsat at indfri de høje kunstneriske ambitioner, der kendetegner den danske rytmiske musikscene herhjemme såvel som i udlandet.

Søren Kolstrup (EL):

Det har været en mærkesag for Enhedslisten at støtte de rytmiske spillesteder. Vi ønsker at stimulere vækstlaget af unge talenter, men vi ønsker også at sikre en anerkendelse af den musik, som vi her har med at gøre, på linje med alle andre musikarter og kunstarter. Det foreliggende forslag er med til at indfri det ønske.

Men jeg synes også, det er vigtigt at sige, at vejen til forslaget har været lang og bugtet. Det stammer helt tilbage fra et oplæg, som en arbejdsgruppe bestående af en række mennesker inden for musikområdet udarbejdede i 1995-96.

Enhedslisten foreslog ved den lejlighed – det var i januar 1997 og under overskriften »Spil for

spil« – at man med midler fra tips- og lottoområdet igangsatte en længerevarende forsøgsordning. Målet med denne forsøgsordning skulle være at understøtte behovet for og ligestille den rytmiske musik med andre musikformer ved at skabe støtte til de rammer, som spillestederne giver for især unge, herunder specielt unge med indvandrer- og flygtningebaggrund, og gennem en støtteordning til gengæld få vekslet en mere uofficiel økonomi til en officiel økonomi. Vi foreslog også, at der blev etableret en garantifond, der havde mulighed for at støtte op mod 50 pct. af udgifterne til musikhonorarer.

Flere og flere kom til og støttede ideen og kun godt for dét.

Perspektivet i det forslag, vi har foran os, er jo netop en anerkendelse af den rytmiske musik, og for os at se bør det medføre, at det smitter af i det kulturelle støttesystem som sådan, f.eks. ydelser fra Statens Kunstfond, hvor den rytmiske musiks udøvere ikke bliver tilgodeset som andre grupper. Og der kan i forbindelse hermed også tages fat på at yde yderligere fritidstilbud til de unge.

Så alt i alt: Enhedslisten er utrolig glad for, at det nu er lykkedes at få bragt det her forslag frem, og at der er så kraftig en støtte til det, som vi oplever her.

Tove Videbæk (KRF):

Forslaget til lov om ændring af musikloven lægger op til en todelt tilskudsordning bestående af dels en bred honorarstøtte og dels en støtte til regionale spillesteder.

Den brede honorarstøtte kan gives til et rytmisk spillested på baggrund af Musikrådets musikfaglige bedømmelse af stedets program til aflønning af musikere. Der vil være krav til såvel aktivitetsniveauet som arrangementernes kvalitet.

Som vi ser det i Kristeligt Folkeparti, vil dette forslag gavne den rytmiske musik, som for et meget stort publikum rummer lige så store kvaliteter som den klassiske kompositionsmusik. For Kristeligt Folkeparti er det også vigtigt, at forslaget kan medvirke til at frigøre det rytmiske musikmiljø fra et restaurationsmiljø, hvor overdreven alkoholindtagelse trives.

Kristeligt Folkeparti vil gerne støtte forslaget, men ønsker samtidig at lægge vægt på, at der vil blive ført kontrol med, at restaurationsmiljøet ikke følger med.

Vi støtter lovforslaget og ser frem til en positiv behandling af det i udvalget.

Kim Behnke (FRI):

I Frihed 2000 har vi den opfattelse, at rytmisk musik naturligvis skal støttes. For mit eget vedkommende udmønter den støtter sig ikke i, at jeg står her og falbyder skatteborgernes penge, nej, den udmønter sig i, at jeg vel 10-12 gange om året går til rockkoncerter. Jeg er nemlig så heldig, at jeg, hvad det angår, bor i en meget aktiv by, nemlig Århus, hvor der er et meget stort udbud af rockkoncerter.

Jeg har mine personlige favoritter, og ganske ofte sker der jo det, at når jeg så møder op til disse koncerter, ja, så har arrangøren sørget for, at der, inden hovednavnet går på scenen, er nye og uprøvede navne, der får lov til at slå deres første spæde strengeslag.

Det var således sådan, at Danmarks næststørste musikeksportsucces efter Aqua-gruppen, nemlig gruppen Michael Learns To Rock, der kommer fra Århus, gjorde sin første spæde entré på musikscenen, inden den kom til at spille for hundredtusinder i Fjernøsten, ved at stå med en batteridrevet forstærker og et par instrumenter i Århus og lade os forbipasserende opleve, at her var et band, der skilte sig ud fra det sædvanlige.

Som sagt har vi et levende musikliv i Århus, men ikke så levende, som det var for år tilbage, for hvad er det, der er sket i Århus? Jo, der er sket det, at tingene langsomt, men sikkert bliver overtaget af kommunen. De spillesteder, som før sagtens kunne etableres og drives, ja, de har svært ved at holde skruen i vandet.

Et af de nyeste steder, Train, har en ihærdig igangsætter bag sig, der synes, at en del af de penge, han har på sin private konto, vil han gerne gøre glæde med, og derfor etablerede han et nyt spillested i Århus. Det er et spillested, der har meget stor succes, og det er et spillested, som er overordentlig velbesøgt, og som derfor naturligvis har mange nye og uprøvede navne på repertoireet.

Da det her forslag var til diskussion i Århus, stillede han det ikke uintelligente spørgsmål i avisen: Hvad så med mig? Og svaret var, jamen det gik jo godt, så det var ikke ham, man skulle give tilskud til, nej, man skulle give tilskud til alle hans konkurrenter. Og problemet bliver jo lige præcis, at der ikke er penge til at give tilskud til alle, og derfor bliver der foretaget et valg, og der bliver foretaget et fravalg, og dem,

der kan klare sig selv, er der jo ingen grund til at give tilskud til. Men resultatet bliver jo i den sidste ende, at han måske ikke længere kan drive den virksomhed, når man kan komme ind for 20 kr. eller 30 kr. eller måske helt gratis nogle af de steder, hvor der ydes offentligt tilskud.

Musikbranchen kan sagtens selv finde ud af at regulere det her. Det så vi, da de Grønne Koncerter, der er sponsoreret af et bryggeri, i starten tilbød publikum at komme gratis til koncerterne. Når så de samme kunstnere, når solen stod lidt lavere over horisonten og græsset ikke længere var så grønt, skulle trække publikum til koncertsteder, ja, så fik folk jo et chok, når de dér skulle betale 200 eller 250 kr. for at høre den koncert, de havde fået gratis, da den var sponsoreret.

Derfor fandt branchen selv ud af at regulere det, sådan at det i dag ikke er gratis at komme til Grøn Koncert længere, og sådan at der i dag er et betalingselement, en pris, som publikum meget gerne betaler. Folk betaler gerne 200-300 kr. for at komme ind og se den kunstner, de sætter pris på.

Derfor er det forkert at udnævne de spillesteder, som med store offentlige tilskud kan have entreer på kun 20 og 30 og 40 og 50 kr., til at være et særligt problem.

Nej, det, det handler om, er, at man sætter navne på plakaten, og at man sørger for at bruge det publikum, der er der, som den mark, man sår de nye kunstnere på.

Derfor har vi den opfattelse i Frihed 2000, at det her lovforslag kan vi ikke støtte; vi synes, det er forkert, og vi mener det ikke ud fra sådan en rindalistisk vurdering af, hvorvidt det er god eller dårlig musik. Meget af den rytmiske musik, der opstår i Danmark, er rigtig god. Det er udelukkende et spørgsmål om, at vi ikke vil gøre branchen den bjørnetjeneste at begynde at gøre den afhængig af tilskud. Den skal have lov til at være en fri branche, og den frihed opnås bedst ved ikke at være underlagt offentlige tilskud.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Jeg vil gerne takke ordførerne for den positive modtagelse af forslaget. Med lovforslaget lægges der op til, at vi fra den 1. januar 2001 kan etablere en tilskudsordning, der kan medvirke til at fastholde og videreudvikle den rytmiske musik, der i alt for mange år har eksisteret på utilidsvarende vilkår.

For at sikre penge til spillestederne også i 2000 har Kulturministeriet ansøgt om og også opnået Finansudvalgets tilslutning til, at den på finansloven for 2000 optagne bevilling på 29,5 mio. kr. til de rytmiske spillesteder anvendes af Musikrådet i 2000. Bevillingen anvendes af rådet til tilskud til rytmiske spillesteder i henhold til de principper, der var gældende for overgangsordningen på området i 1999.

Med denne glidende overgang til en mere permanent lovgivning for området sikrer vi, at de mange positive resultater, der bl.a. er opnået i kraft af ildsjæles engagement og tidligere forsøgsordninger, ikke tabes på gulvet.

Formålet med lovforslaget er at skabe hjemmel til, at Statens Musikråd kan yde tilskud til rytmiske spillesteder under forudsætning af, at visse betingelser er opfyldt. Forslaget kan medvirke til at sikre kvaliteten og udviklingen af den levende rytmiske musik til gavn for udøvende musikere og ikke mindst publikum.

Både de mange små spillesteder rundt om i landet og de store spillesteder i de større byer er væsentlige for den rytmiske musiks fortsatte udvikling. Lovforslagets udgangspunkt er derfor, at der skal sikres en samlet løsning på spillestedsområdet.

Man kan også sige det på den måde, som en række af ordførerne var inde på, at formålet med lovforslaget er at give næring til den fødekæde, hvis slutprodukt f.eks. kan være en musikgruppe som Aqua, som netop har haft en kolossal succes med sin nyeste musik, som blev præsenteret på Diamanten for få dage siden. Netop på den her måde kan vi være med til at sætte dansk kultur, dansk musik, på verdenskortet. Vi kan føje den danske musik til det globale kor, og det er noget af det, som jeg synes vi kan være vældig stolte af.

Fru Ester Larsen var skuffet over, at regeringen ikke havde haft dette lovforslag og støtte til det her lovforslag med i sit oprindelige udspil til finanslov. Ja, det er såmænd lige så beklageligt, som at Venstre heller ikke havde den rytmiske musik med i sit forslag til finanslov.

Til hr. Ole Sohn, som mener, at den nye svane nok er den smukkeste, som i H.C. Andersens eventyr: Det ved jeg ikke om er rigtigt, men vi har fået en fin ny streng at spille på i udformningen af og i skabelsen af vort kultur- og kunstlandskab.

Hr. Kim Behnke kunne ikke støtte lovforslaget bl.a. ud fra den betragtning, at de regionale

spillesteder ville være konkurrenter til nogle af de private spillesteder.

Hvis det kan være en trøst, så kan jeg sige, at på de regionale spillesteder bliver det såmænd også sådan, at der står nogle unge musikere med en batteridreven forstærker og varmer op, inden de store, professionelle navne kommer på scenen. Desuden bliver det sådan, at de små spillesteder og de spillesteder, der ikke får status af at være regionale spillesteder, har mulighed for at søge honorarstøtte i Statens Musikråd. Det vil sige, at alle faktisk har mulighed for at få andel i de 29,5 mio. kr., der er til rådighed.

Baggrunden for lovforslaget er som sagt et veldokumenteret behov for et økonomisk løft af den rytmiske musik. Diverse forsøg og rapporter har siden begyndelsen af 1990'erne påpeget, at et sådan løft kan opnås ved, at der ydes tilskud til de rytmiske spillesteder, der udgør den fysiske ramme om genrens kunstneriske udtryk. Med det udarbejdede lovforslag mener jeg at den rette form for en tilskudsordning nu er fundet.

Og lad mig slutte med H.C. Andersen: »Jeg havde såmænd drømt om så megen lykke, men som vi voksne også ved, så er det ikke altid, at drømme bliver til virkelighed. Somme tider er det sådan, at man er og forbliver en grim ælling.«

Jeg ser frem til lovforslagets videre behandling, hvorunder jeg naturligvis står til rådighed med afklaring af spørgsmål, der måtte opstå under udvalgsbehandlingen, sådan at vi ved fælles hjælp kan sikre, at den smukke svane rent faktisk også kommer til at flyve.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg vil gerne sige til kulturministeren, at der faktisk er forskel på at være i regering og at være i opposition. Når en minister står på en konference og konkret og kontant lover støtte til et område, må det jo være forventeligt, at den pågældende minister er i stand til at leve op til sine egne løfter og er i stand til at overtale sin egen finansminister til at skaffe økonomisk dækning for de løfter, der er givet.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Jeg anerkender, at det somme tider er utrolig svært for oppositionen at være med til at tage et ansvar for den økonomiske politik.

Jeg vedkender mig mit ansvar for at være med til at føre den økonomiske politik i rege-

ringen. Det var sådan i den her sammenhæng, hvad jeg også offentligt tilkendegav, at det ikke var muligt i det første forslag til finansloven at komme igennem med en økonomisk støtte til de rytmiske spillesteder, men det var ikke ensbetydende med, at den mulighed ikke kunne opstå på et senere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg vil gerne spørge, om det betyder, om vi fremover skal tage ethvert tilsagn med forbehold og et gran salt, når det kommer fra kulturministeren, eller om vi kan have tillid til, at løfter er forhandlet færdig i regeringen, inden de offentliggøres.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Jeg tror ikke, at de tilkendegivelser, jeg kom med under den pågældende konference, kan tolkes på anden måde, end at regeringen var parat til at støtte et forslag om rytmiske spillesteder, når det blev økonomisk muligt. Og jeg kan trøste fru Ester Larsen med, at man ikke behøver at tage mine ord med et gran salt, ligesom jeg også er fuldstændig overbevist om, at man ikke behøver at tage fru Ester Larsens og Venstres støtte til diverse forslag med et gran salt.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 205: Forslag til lov om ændring af lov om merværdiafgift (momsloven). (Momsfritagelse for sport).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 23/2 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Verner (S):

Med dette lovforslag sker der en ændring af momsloven, så det præciseres, at der ikke mere er momsfrigørelse, når der er tale om erhvervs-mæssigt salg af adgangen til at dyrke sport eller fysisk træning. Præciseringen af loven svarer til den afgørelse, som blev truffet i Momsnævnet tidligere. Denne afgørelse er jo som bekendt blevet underkendt af landsretten. Landsretten konstaterer, at momsloven ikke på sportsområdet har en så præcis formulering, at den virksomhed, der udbyder sportsaktivitet, ikke må arbejde og skaffe sig fortjeneste.

Med baggrund i den manglende klarhed i lovgivningen har skatteministeren fremsat et ændringslovforslag. Med den præcisering, der sker, sikres det også, at loven bliver i overensstemmelse med EU's momsdirektiv, og således kan Socialdemokratiet tilslutte sig lovforslaget.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg havde ellers fået at vide, at det var en anden ordfører, men værsgo, hr. Brian Mikkelsen.

Brian Mikkelsen (KF):

Jamen jeg nåede det lige. Tak til Venstre for, at jeg kunne komme foran her.

Det Konservative Folkeparti kan ikke umiddelbart støtte forslaget. Spørgsmålet om det 6. momsdirektiv har været drøftet igennem mange år, og vi har fra konservativ side taget sagen op med skiftende skatteministre, også hr. Ole Stavad, fordi det stiller de private centre i en væsentlig ringere situation i forhold til de offentlige centre. Vi taler her om private bowlingcentre, og vi taler om private motionscentre, som ligger i direkte konkurrence med offentlige centre. Dét vil det være urimeligt, at man så laver denne her vedtagelse lige pludselig, fordi man har fået trukket benene væk under sig i landsretten, som jo er kommet med en klokkeklar afgørelse.

Men det er klart et spørgsmål, vi vil dyrke under udvalgsbehandlingen. Det er også et spørgsmål, hvordan man egentlig gør i de andre EU-lande. Er man så unfair, at man stiller endnu mere hårde, restriktive krav til de private centre i forhold til de offentlige centre? Så vil komme med nogle spørgsmål under udvalgsbehandlingen og vil drøfte dem nøjere igennem, også med skatteministeren.